

HET VLUCHTELINGENKAMP TE NUNSPEET

OVERZICHT VAN HET KAMP MET DE GROOTE REEKS BARAKKEN.

Nederland heeft in de eerste opwelling van welbegrepen en wel te begrijpen medegevoel zijn grenzen opengesteld voor de duizenden en nog eens duizenden, die vanuit 't Zuiden vluchtend, bij ons wilden binnenkomen.

Wij behoeven niet in herhaling te vallen en geven dus geen relaas van al datgene, wat in groote en in kleine steden, door autoriteiten en door particulieren gedaan werd om helpend tegemoet te treden. Het was te begrijpen, dat, nu deze eerste opwelling voorbij is, het vraagstuk zelf ook in een andere phase getreden is.

Uit den aard zijn vele der uitgewekenen weer naar hun land teruggegaan, doch het schijnt niet mogelijk ze allen daar heen te vervoeren.

En nu hebben de particulieren en de autoriteiten uit te zien naar een middel, dat als oplossing gelden kan, en dat van meer blijvenden aard is.

Wij hebben als poging daartoe het vluchtelingenkamp te Nunspeet te noemen.

Er is over dat kamp heel wat te doen geweest. En nog. Een scherpe critiek heeft haar oordeel gezegd en ook van de daar ondergebrachten zijn klachten gehoord.

Voor welk een taak men bij de inrichting van een dergelijke reusachtige menschenverzamelplaats en -onderdak kwam te staan, kan een eenvoudig courantenberichtje, willekeurig uit een der ochtendbladen geknipt, een denkbeeld geven.

Het heeft als opschrift „Belgische Vluchtelingen” en vertelt:

„Naar Londen zijn gisteren van hier vijf vluchtelingen vertrokken. Heden gaan er per extra-trein 35 naar Antwerpen.

In de afgelopen week zijn vertrokken: naar Antwerpen 654; naar het binnenland, om bij familie hun intrek te nemen 27; naar Londen op diverse data 485; totaal 1166 personen.

Naar het kamp te Nunspeet zijn de afgelopen week vertrokken 2058 vluchtelingen; behalve dezen vertrokken er de afgelopen week uit de loodsen nog 533, waarbij in aanmerking genomen moet worden, dat op 2, 3 en 4 dezer geen extra-trein naar Antwerpen gelopen heeft.”

2058 Vluchtelingen...

Realiseert men zich even dit aantal en het zal klaar en duidelijk worden, dat het geen kleinigheid is om deze allen goed te verzorgen.

Doch ondanks deze groote moeielijkheid, mag er geen verslappung intreden. Nederland is het aan zichzelf en aan de menscheijkheid verplicht, zijn uiterste best te doen om den onschuldigen slachtoffers van den oorlog zoo goed mogelijk hulp te verleenen.

In dezen vreeselijken worstelstrijd blijft geen enkel van ons zonder nadeel. En het bewustzijn, dat het toch maar weinig had behoeven te schelen of ons was een zelfde lot beschoren geweest, moet ons des te krachtiger doen steunen.

Niet half, maar goed.

Dat zij ook hierbij het devies.

Maar... men overdrijve vooral ook niet naar de andere zijde.

Men stelle het niet voor, zooals van sommige zijden gedaan is in een critiek, welke uit den aard alléén ontstond uit het drijven van het goede hart, alsof Holland niet genoeg doet.

Wij zelf hebben door de oorlogscrisis zware zorgen. Aan de draagkracht van onze natie worden groote eischen gesteld. Wij moeten niet voor één zaak alléén helpen, zooveel andere kwesties vragen onze aandacht.

En dit, wij herhalen het, mag niet vergeten worden. De hulp, welke men den Belgen geven moet, zij onbe-

NAAR HET KAMP.

Verplaatsing van huisraad en beddegoed in karren.

krompen. Wij hebben er alle interesse bij om een gezonde en krachtig opbloeiende bevolking naast onze grenzen als goede bureu te houden.

Doch wij hebben er nog grooter interesse bij dat ons eigen volk zoo sterk en zoo krachtig mogelijk gesteund wordt.

In verschillende bladen kwamen klachten voor, waaruit bleek, dat het steunen der Belgische vluchtelingen ten koste van eigen menschen ging.

Uit medelijden stelde men Belgen aan het werk en hield de deur voor eigen landslieden gesloten.

Men kocht van Belgen en zond eigen kooplieden van de deur weg.

Daardoor bereikt men juist het tegenovergestelde van wat men wil bereiken. Men houdt de menschen onnoodig hier vast, terwijl het in hun eigen belang en in dat van hun vaderland is, dat zij zich zoo spoedig mogelijk weer in de oude omgeving een werkkring zoeken.

Ook geve men er vooral acht op, dat men door al te groote toegevendheid ook niet een ongepaste lafheid in de hand werkt.

Zelfs als wij ons nog zoo neutraal voelen en gedragen,

mogen wij erkennen en er rekening mee houden, dat in een klein deel van België nog een dapper leger strijdt, dat versterking van flinke, gezonde menschen velen kan en waarvoor het noodig is, dat geen krachten onnut werkeloos blijven.

Wij spreken hier opzettelijk niet van de helaas wel eens voorgekomen onaangenaamheden van de zijde der vluchtelingen, wier gehalte en karakter niet zoo buitengemeen hoog bleek te staan.

Zulk een uitschot treft men overal aan en de massa mag, noch kan er aansprakelijk voor worden gesteld. Doch ook een indirecte overlast, door ongezonde voortrekking, moet men uit den weg gaan.

Bij ons artikel geven wij enkele foto's uit het kamp te Nunspeet.

Men weet dat dit plaatsje in een gezonde streek ligt, tamelijk ver van het gedruisch der groote steden, dus niet hinderlijk en dichtbij genoeg om vervoer en verplaatsing mogelijk te maken.

In lange rijen staan de tijdelijke woningen daar en doen onwillekeurig aan een tentoonstellingsterrein in wording denken. Hier wordt de ellende van den oorlog tentoongesteld, zoo zou men kunnen zeggen, als men de vele menschen ziet, die door het krijgsgeweld genoodzaakt werden er een tijdelijk onderdak te zoeken.

Wanneer men op de foto's het groot aantal mannen ziet, die hier aanwezig zijn, en men wel overweegt dat het hier geen interneringskamp van militairen, doch een verblijfplaats van vrije menschen op neutralen bodem geldt, dan begrijpt men hoe bovenstaande ontboezeming onwillekeurig aan onze pen ontglipte.

Dat de bewoners(sters) zich niet allen erg op hun gemak voelen in het kamp te Nunspeet, blijkt uit onderstaand fragment van een brief eener vluchtlinge in de Telegraaf opgenomen:

„Met dezen laten wij u weten, dat we hier allen goed aangekomen zijn. Doch het verblijf alhier is een hel voor mij; reeds denzelfden dag werd ik onwel door den erbarmelijken toestand, waarin wij hier verkeerden. Alle menschen verwenschen dit kamp. Het is er om gek te worden en niet om uit te houden. In de loodsen kon het er nog al door, maar hier, neen! dat kan ik niet uithouden. Ik wil naar Antwerpen terug, doch ik kan hier geen papieren krijgen, we zijn hier opgesloten als in een gevangenis en mogen niet buiten de pinnekensdraad, die bewaakt wordt door soldaten. Medegedeeld werd, dat als men papieren heeft, men kon vertrekken naar Antwerpen en wij daarvoor naar den consul moeten schrijven, om deze te verkrijgen.”

Wanneer dat alles waar zou zijn, dan was het wel heel treurig.

Doch men vergete bij de beoordeeling niet, dat onze zuidelijke naburen vlugbloederiger zijn dan wij, en hun klachten zich daarnaar uiten.

HUISRAAD EN BEDDEGOED VOOR HET KAMP BESTEMD.